

Anaïs Nin fotografiada a Nova York per Jill Krementz. Juny, 1971 (68 anys)

Delta de Venus

Com apropar-nos a l'escriptura d'Anaïs Nin

Les cambres del desig són fosques i humides, fetes d'un misteri únic i personal. És que no són, potser, inconfessables tots aquells idil·lis que la nostra imaginació ens permet idear? Una llibertat muda i invisible als altres que ens consent els plaers més recòndits? Que ens acull en una abraçada de carn, tendra i molla. És en els plecs del nostre desig on ens deixem endur per la dolçor de l'anonimat i la ficció de l'irreal, conscients que mai ningú sabrà, que mai ningú veurà.

Aquestes fantasies només passen en l'escenari meravellós de la nostra ment. Allà hi podem deslligar, per uns instants, el nostre instint indòmit i abandonar-nos al frenesí de l'espectacle. Allà no coneixem jutges ni espectadors, és on ens podem quedar fins a l'extenuació.

A *Delta de Venus* se'ns permet donar un cop d'ull a aquestes cambres, cambres que algú ha imaginat i desitjat, però una s'hi ha de voler passejar sense voler-ne fer crítica o judici. Som convidades a la casa d'algú, al dormitori d'algú, i per tant hi hem de transitar amb molta cura. A la vegada, hem de saber que cadascun dels quinze relats que conformen el llibre són plens d'escenes turbulentes, condemnables, violentes i obscures. Literatura feta per ferir sensibilitats. És un llibre descaradament atrevit i, en conseqüència, hem d'endinsar-nos-hi amb cautela. En el transcurs de la lectura no poden haver-hi presses, puix que els relats d'Anaïs Nin requereixen que la lectora s'endinsi, de mica en mica, en un món que ha restat ocult fins ara.

Viatge al fons del desig

L'erotisme més irreverent

No es tracta només de relats eròtics sinó d'una màxima expressió de la naturalesa reprimida i sufocada del desig sexual. Anaïs Nin, «*la infanta inquieta de sal nocturna*», com se n'acomiadava Henry Miller en una de les seves últimes cartes, construeix escenes grotesques, moralment dubtables i, així i tot, arrabassadorament sensuals.

Els relats van ser el resultat d'un encàrrec que un misteriós client va encomanar sota la màxima demanda que "es concentrés en el sexe i només en el sexe, i es deixés de poesia".

Quan nosaltres, lectores, ens plantem davant dels textos d'Anaïs Nin, ens inunda una sensació profundament estranya, gairebé d'atordiment, que ens duu a preguntar-nos com pot ser que trobem aquesta atracció magnètica en escenes que ens haurien de semblar, a priori, perverses.

Combinar el punt macabre amb el desig més febril és el que caracteritza l'escriptura dels relats de *Delta de Venus*.

Tot i la demanda del client de no deixar-se endur per la poesia, el cert és que Anaïs Nin no va poder desprendre's de la delicadesa de la construcció lingüística i, com a resultat, va donar peu a unes històries meravelloses que conjuguen l'ambivalència de les relacions humanes.

Hi ha tendresa? Sí, però també foscor i penombra; violència i engegament furiós; romanticisme i obsessió; vincles prohibits i escarments colpidors. La lectura de *Delta de Venus* no pot llegir-se exclusivament com a literatura eròtica. No només. És per això que els relats funcionen com petits conjurs: són històries intrigants, misterioses i originals que estan escrites amb una finesa excel·lent.

Ens captiven i redrecen la mirada cap a uns escenaris poc habituals. Cap a una mena de discurs *del que és prohibit* que ens obliga a fer un exercici personal. Mirem, indecises, dins l'abisme del desig, tremoloses i encuriosides pel que hi trobarem.

Una escriptora psicològica?

Podríem dir que l'obra d'Anaïs Nin no es tracta únicament d'escriptura eròtica o pornografia literària. El seu vincle amb la psicoanàlisi és més que conegut i és important tenir-ho present a l'hora d'apropar-nos als seus textos. En ells, ens endinsem cap a una mena de cartografia dels desitjos insondables que bateguen en secret. Dels impulsos de vida, però també dels de mort (*l'eros* i el *thanatos*, que deia Freud) que són els que determinen i dirigeixen les nostres conductes.

Endinsar-nos en els seus textos és acceptar un pacte: un compromís que ens demanda l'escrutini profund de la nostra ment, una anàlisi sincera i imparcial. Assistir a aquesta exhibició implica saber-nos participants, acceptar també convertir-nos en una mena de voyeurs.

D'aquesta manera, Anaïs Nin pren la forma de conductora, la nostra Beatriu, que no només ens mostra sinó que també ens acompanya a través d'aquesta lectura-teràpia o lectura-revelació.

Una lectura que pretén excitar-nos però també remoure i fer conscient les profunditats de les nostres afeccions.

És, potser, una lectura psicoanalítica? Som nosaltres qui ens estirem al divan? Amb ella, ens encomanem sense reserves als misteris dels nostres somnis. No, la seva escriptura no és únicament literatura eròtica, va més enllà. És una mena de sortilegi hipnòtic capaç d'enllaçar-nos amb allò que no ens atrevim a observar, a verbalitzar.

“You’re food and drink to me”

És ben coneguda la relació amorosa que Anaïs Nin va mantenir amb el també escriptor Henry Miller, fàcil de rastrejar tant en els diaris d’ella com en la correspondència que van mantenir mútuament durant vint-i-un anys. Una relació d’inspiració, devoció i, per sobre de tot, passió.

És en una de les cartes on Miller li escriu “*You’re food and drink to me*”. En essència, que per a ell la presència de l’escriptora resultava forçadament necessària. Miller utilitza un llenguatge íntim, comestible, caníbal per expressar el seu desig.

Estimar l’altre com quelcom que podem assimilar i fer-ne una part nostra. Convidar l’amant a entrar al nostre cos, fer-se un banquet dels nostres ossos, un espai còmode entre les nostres costelles.

Una mena de follia irrevocable que demana necessàriament el consum amb l’altre. Penso en el poema de Gabriel Ferrater, *Poseït*, que comença així: “*Soc més lluny que estimar-te. Quan els cucs / faran un sopar fred amb el meu cos / trobaran un regust de tu*”

El cos de l’altre, el nostre espill que ens retorna l’eros, inevitablement es fa un forat dins el nostre cos i en deixa, vulguem-ho o no, una petita marca.

Nosaltres, en la nit

Veus i perspectives en la lectura d’Anaïs Nin

Lectores; estimades; m’atreviria a dir que Anaïs Nin es fa càrrec de la sexualitat de tothom. Sembla agosarat dir-ho, però trobo que hi ha un punt de certesa en això. En els seus relats s’hi crea l’espai suficient per a representar tots els estrats, gèneres, rols i professions possibles.

El sexe, el desig que intenta representar Anaïs Nin, no entén de límits ni fronteres. On acaba el cos d’un i comença el d’un altre és irrellevant. Tant n’hi fa si és home, dona, filla, nen, prostituta, vagabund, artista. L’autora és capaç de fer-se càrrec de la pluralitat del desig, heterogeni i multiforme. No és escriptura de dones: no parla del desig sexual per a un públic femení.

No és, tampoc, escriptura matussera ideada per representar els impulsos del que avui anomenem “*masculinitat tòxica*”, aquella mena de *performance* pornogràfica estèril i violenta.

Ben lluny de tot això, o més aviat, a més a més de tot això, s’alça ella. En aquests relats l’autora és capaç de sobrevolar totes i cadascuna de les visions dels seus personatges. Oscil·la entre punts de vista. Ens reconeixem en les víctimes i també en els perpetradors. Anaïs Nin narra el desig explícit com ningú no ho ha fet. Abandonant-se a la bellesa però també a la crueltat. No amaga res, ni cap tros de pell ni cap efluvi; tota interacció queda impregnada en aquestes pàgines, esperant a ser llegides per colpir de nou.

És precisament l’obertura i la llibertat de les seves narracions les que permeten reunir una pluralitat de veus i experiències que, d’altra manera, quedarien sepultades.

Considero important també recordar que cada vegada que una escriptora parla de temes íntims (la llar, les relacions, la maternitat, les amigues, la vida personal...) es tendeix a relegar aquest tipus de literatura a una mena de subgènere literari, de poca categoria

i enfocada únicament a un públic determinat (el femení). Lectores, lectors, cal obrir la mirada. No podem continuar prenent-nos aquestes afirmacions com vàlides.

No hi ha literatura per dones, no hi ha gèneres femenins. Escriure sobre les realitats que travessen els cossos (tots ells) és rellevant, i hem de poder-ho llegir tot per ser conscients d'experiències amb què ens podem sentir -o no- identificades.

Al llarg dels anys tot allò que ha tingut relació amb l'àmbit de la privacitat domèstica s'ha menyspreat. Des de les intimitats, a les feines i arts com ara el punt de creu. Penso que és important no continuar perpetuant un model d'aproximació als textos que determini la seva validesa en funció del públic a qui va dirigit.

Ni les dones escriuen per a dones, ni l'àmbit privat és una qüestió de segona categoria. Només cal llegir les pàgines de *Delta de Venus* per comprovar que no és cert. En aquest recull, deia, hi trobarem un ventall magnífic de trobades i relacions que comprenen tantíssims punts de vista que no m'atreviria mai a dir que aquest volum és literatura eròtica escrita per a dones. Dinamitem ja aquest concepte monstruós.

En defensa pròpia

L'escriptora i la llosa

Sembla que d'alguna manera, a mesura que passen els anys, encara tenim la necessitat de disputar-nos la imatge que tenim d'Anaïs Nin: era una dona obertament feminista? Poliamorosa, potser? Nimfòmana? Infidel? Avançada al seu temps? Necessitem obtenir respostes i, d'alguna manera, entendre el trencaclosques que va ser la seva vida privada; comprendre'l a la llum del segle XXI, etiquetar-ho tot amb les categories que tenim avui dia, observar-ne les fissures i assenyalar les contradiccions.

La veritat és, lamentablement, més fugissera que qualsevol cavil·lació que puguem fer. Anaïs Nin és contradictòria perquè totes ho som. Hi ha qui no la considera feminista perquè en les seves novel·les el sexe es barreja sempre amb la violència; escenes de dones buscant sempre la correspondència amb homes que les maltracten. A la vegada, però, també hi ha qui troba part de crítica i plantejaments en les seves obres (que deixen veure la seva preocupació per les diverses situacions socials a la que les dones es veuen sotmeses).

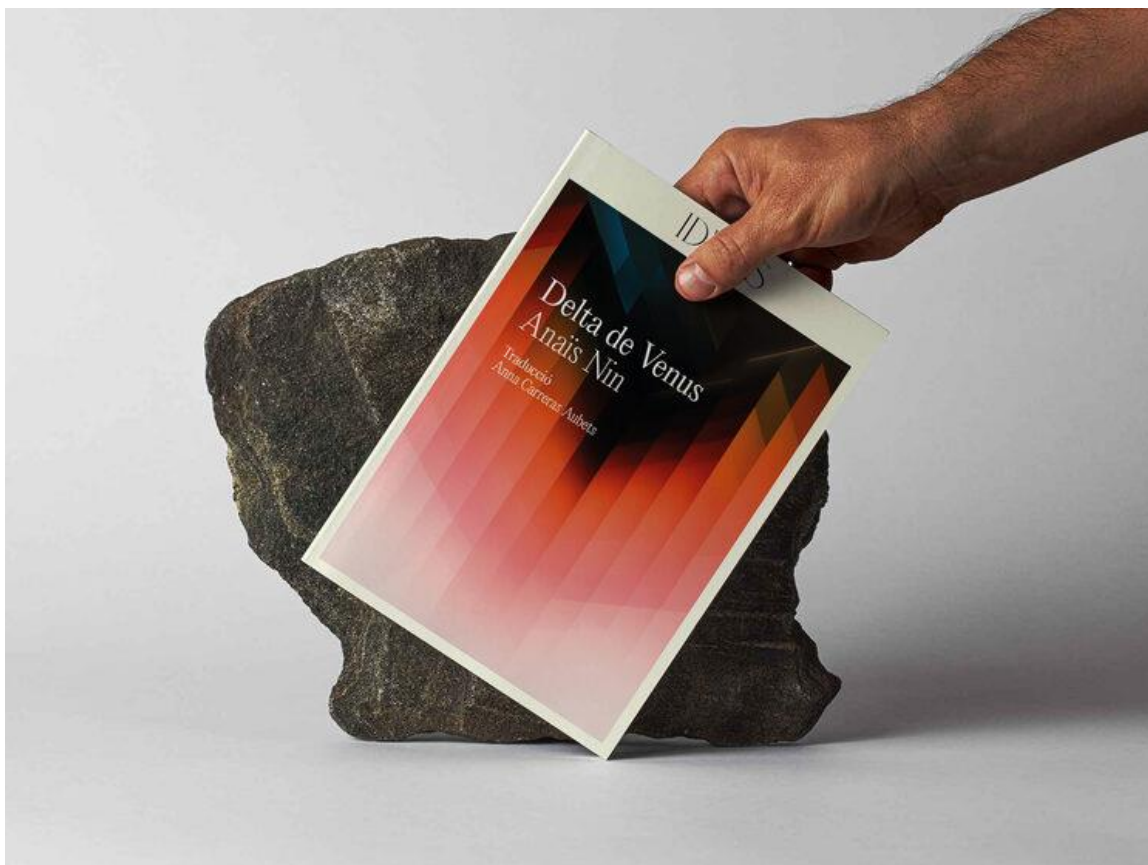

No era bona esposa perquè sempre buscava els braços d'altres homes, però a la vegada també es preocupava d'intentar cuidar les seves relacions sense que cap de les parts resultés ferida.

Una dona que buscava activament els marges del seu plaer per explotar-ne els límits no hauria de considerar-se una sorneguera, però així i tot a ella se li van posar totes aquestes etiquetes ràpidament. La seva creu va ser no amagar-se. Penso que Anaïs Nin no es va tractar mai d'una màrtir, sinó més aviat d'una dona sense por a viure, conscient del camí que prenia. No hi ha paper de víctima, sinó avantguarda d'una llibertat amorosa i sexual que va decidir no ocultar.

Els textos de *Delta de Venus* són petites fantasies que inviten a l'exploració del desig sense límits. Una excusa per capbussar-nos en les profunditats del nostre inconscient i intentar descobrir què és allò que ens excita. Tot un ventall de possibilitats, escenaris, rols i històries que ens duen lentament cap al clímax. Entregar-nos al pacte és acceptar un repte amb nosaltres mateixes i saber-nos, capaces o no, de suportar la magnitud de les seves històries.

Llegir Anaïs Nin per primera vegada és tot un viatge. La millor manera d'endinsar-se a la seva obra és deixar enrere tots els prejudicis i cavil·lacions prèvies: gaudir d'aquestes històries sostingudes en el temps, massa fortes per a ser reals, massa hipnòtiques per deixar de llegir-les, massa intenses per a poder oblidar-les. La lectora s'haurà de fer càrrec d'aquest pacte amb l'escriptura d'Anaïs Nin i saber-se particip d'uns relats que l'hi exigiran alguna cosa a canvi.

Fes-m'ho en català, si us plau

La col·lecció **idil·lis** apareix en un moment en què la literatura eròtica sembla no tenir cap presència dins el panorama de les lletres catalanes. Podríem dir que ens costa parlar sobre el desig? Què és el que ens allunya de voler llegir eròtica en català? Mil vegades totes hem sentit a parlar a aquell amic o amiga que no llegeix en català perquè li sembla que la redacció és massa inversemblant o antiquada.

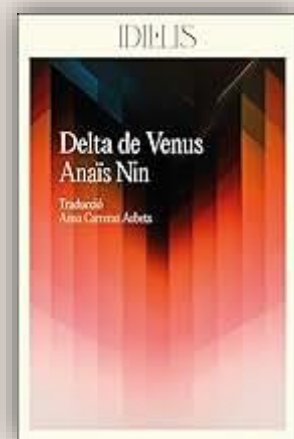
Pot ser que el que vertaderament ocorre sigui que no estem familiaritzades? Pot ser que sistemàticament triem sempre llegir en castellà? Si el català és la nostra llengua materna, cultural i social, aquella que utilitzem quan parlem amb els amics, però també quan fem l'amor, per què la refusem tant a l'hora de llegir? Anomenar la nostra realitat, parlar-la, escriure-la i (sí, també) llegir-la, manté viva una llengua i una cultura. No podem mantenir viu el català sense el català. I quina millor manera d'engrescar-nos en aquesta tasca que amb el naixement d'una nova col·lecció que ens promet hores i hores de plaer.

IDIL·LIS

La nova col·lecció de literatura eròtica en català

Gràcies a les editores d'Ela Geminada, a partir d'ara podrem gaudir, gemir, xisclar, sospirar i gemegar en català. El primer títol de la col·lecció l'encapçala Anaïs Nin, tot i que sabem que anirà seguit *d'Obres Púbiques* de Manuel de Pedrolo, *Filosofia al tocador* de Sade o *New Animal* d'Ella Baxter.

Un repertori fascinant i interessantíssim que troba, per primera vegada, el seu espai de representació dins el mercat editorial català. Celebrem-ho!

Any de publicació: 2023

1a edició

360 pàgines

Rústica

ISBN: 978-84-126766-3-1

Preu: 25 €

Cristina Alsina

La Cristina Alsina és una noia de 30 anys que té interès en masses coses. Va començar a estudiar el grau de Psicologia quan tenia divuit anys, però aviat va adonar-se que això no la feia massa feliç. El que sí que ho feia era llegir.

Així que amb vint-i-un anys va començar el grau d'Estudis Literaris a la Universitat de Barcelona (aquest sí el va acabar), on també va decidir fer el Màster de Teoria de la Literatura i Literatura Comparada en acabat.

Fa un parell d'anys, va pensar que potser treure's el Doctorat seria una bona idea, però sobre la marxa va veure que intentar aprendre idiomes (requisit pel doctorat), treballar (requisit per mantenir-se), no tenir beques ni ajudes (requisit per investigar amb més llibertat i tranquil·litat) i portar una vida (requisit per ser feliç) no eren compatibles, així que el va abandonar l'any 2022.

Ara, per circumstàncies que no acaben d'estar massa definides, ha decidit que li fa feliç compartir les seves lectures, reflexions i pensaments.

Podeu seguir-la a les xarxes socials següents, on intenta (en més o menys mesura) ser constant:

Blog / cristinaalsina5.wordpress.com

Instagram / [cristina.alsinaa](https://www.instagram.com/cristina.alsinaa)